

Eredetiségem

Bár szép ne legyek, ritka tünemény,
kicsiny legyek bár –,
de arcom legyen egészen enyém:
arcom, melyet az agyag kora még
a lét tejével formált mívesen,
s amit az élet-harcoknak tüzén
égetett ki az Eredetiség. . .

Ős születésemen
– Isten körében, az Éden öln –,
földi szerelem
gyönyöre sajdult ezerszer is át;
s az egykori *Én*,
legendák hősi, pogányi sorát
élte Krisztusig – s mindenek után,
Gümri városban, atyámra talált –
ki ifjú volt még, Karszból jött
legény,

és akit anyám
íránt szépséges mámor hevített –,
hogy végül is ő csókolja belém
az őseimet. . .

Hogy megszülettem – így mesélik
ezt –,
volt szép imádság, ének, teli fény:
Tárva volt a *Hét szent seb* templo-
ma,
dús díszben a pap, kezében kereszt,
Mastoc-arcával hajlott fölibém,
s Komitasz-hangján zengett az ima:

Bár szép ne legyek, ritka tünemény,
de én legyek *Én*,
senki másra ki nem hasonlítok
c föld kerekén,
ki *magam én* vagyok,
mert ábécém van – s egy nyelv az
enyém,
és van egy büszke, örmény derekam,
s vérem sajátos ritmusra buzog,
mert nem másolat:
ősidők óta – önmagam vagyok. . .
Ősidők óta fogja gyökerem
az elődöket;
földünk illata ül tenyeremen,
színüket bennem őrzik a kövek –,
Haza-Anyámra így hasonlítok:
Viselem mint ő, életrajzomat. . .
Bőséges múltat kaptam örökül
s hosszú, nagy jövőt:
Tulajdon arcot s hangot csak ez ad,
és erőt s jogot mindennek előtt –,
mert én vagyok, ki koronásan ül
az asztalfőre, majd ha az idők
mennyezőjére dalt csendítenek –,
s ujjamra ott az Eredetiség
gyűrűje kerül,
hogy a Mindenkor mátkája legyek. . .

Lotbár László fordítása